BULETINUL EPISCOPIEI

Buletin informativ al Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria, cu reşedinţa la Giula
Apare cu binecuvântarea † Preasfinţitului Părinte Episcop Siluan – Anul VIII. Nr. 9 (89), septembrie 2010

Înfiinţarea Patriarhiei Române

Noţiunea de Patriarh şi Patriarhie. Câteva lămuriri

Ca instituţie divino-umană întemeiată de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Biserica a fost înzestrată cu toate mijloacele trebuitoare pentru conducerea şi lucrarea ei. După ce Sfinţii Apostoli au primit puterea de a învăţa, sfinţi şi a conducere Biserica ei au pornit în întreaga lume pentru a duce mesajul Evangheliei la toate neamurile, întemeind comunităţi creştine peste tot. Aceste comunităţi creştine aveau nevoie de o organizare care să continue munca începută de Apostoli. Pe de altă parte, puterea dată de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos ucenicilor pentru conducerea Bisericii era destinată pentru tot timpul existenţei pământeşti a acesteia. Prin urmare, această putere nu putea înceta odată cu moarte ultimului dintre Apostoli, ci trebuia să treacă asupra celor care le luau locul. De aici se vede clar faptul că din necesitatea continuării lucrării lor apare şi necesitatea preoţiei neotestamentare sau a ierarhiei sacerdotale. Din această trebuinţă şi datorită lucrării desfăşurate de Sfinţii Apostoli, încă de la începuturile Bisericii apar, alături de Apostoli şi alţi slujitori bisericeşti. Aceştia au fost rânduiţi după porunca Mântuitorului pentru săvârşirea lucrării de sfinţire, propovăduire şi conducere a credincioşilor şi ei sunt slujitorii bisericeşti din cele trei trepte ale ierarhiei.[1]

În fruntea comunităţilor se găsesc încă de la început episcopii, atât ca stare harică sau ca plenitudine a preoţiei, cât şi ca putere conducătoare.[2] Episcopii, ca urmaşi ai Apostolilor au păstrat în mod principial succesiunea apostolică neîntreruptă, iar după cristalizarea celor trei trepte de instituire divină şi după ce organizarea Bisericilor locale a prins un contur mai clar, lucru realizat spre sfârşitul secolului al II-lea, episcopul apare ca păstor principal al comunităţilor, ca păstrător şi propovăduitor al credinţei şi ca principal săvârşitor al Tainelor.

Deşi iniţial toate comunităţile conduse de către episcopi erau egale, se observă de timpuriu unele deosebiri între ele, acordându-se o consideraţie mai deosebită celor întemeiate direct de Apostoli sau de ucenicii lor. Cu timpul nu s-a mai ţinut seama de caracterul direct apostolic al comunităţilor ci unele au devenit mai importante în lumea creştină pe considerente culturale, istorice, politice sau economice. Acest lucru este uşor de înţeles dacă avem în vedere faptul că Biserica a trebuit să-şi adapteze organizarea în funcţie de organizarea vieţii de stat.[3]

Urmând organizării statale, scaunele episcopale din oraşele mari au primit o cinstite şi privilegii deosebite, totuşi acest lucru nu a afectat învăţătura referitoare la egalitatea episcopală. Cu toate acestea a trebuit să se stabilească o anumită ordine între episcopi, ţinându-se seama mai ales

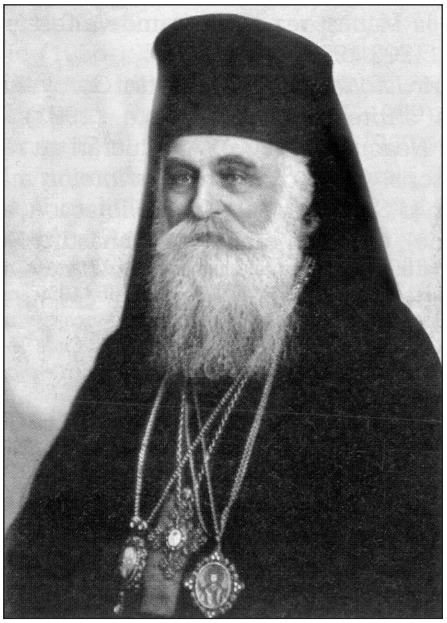

Primul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, Miron Cristea (1925–1939).

de importanţa cetăţii de reşedinţă. Ierarhilor din scaunele mai importante ale Bisericii a început să li se dea titluri onorifice, folosite însă în mod neoficial ca de exemplu titlul de arhiepiscop şi chiar cel de patriarh, ca exprimare a respectului faţă de ei.

În cursul veacului al IV-lea diferenţierea între scaunele episcopale a început să s eaccentueze tot mai mult şi în mod mai liber, începând cu Sinodul I Ecumenic (Niceea, 325), care a consacrat titulatura şi demnitatea de mitropolit prin canonul 4: „Iar întărirea celor ce s-au făcut episcopi să-i revină în fiecare eparhie mitropolitului”.[4] Acest canon nu face decât să consacre o stare deja existentă în Biserică, despre care face amintire canonul 6 al aceluiaşi Sinod ca formată de obiceiuri şi potrivit căreia titularii unor scaune mai de seamă exercitau anumite drepturi pe care alţi episcopi nu le aveau.

La apariţia demnităţii patriarhale surprindem acelaşi fenomen, adică unii mitropoliţi şi chiar simpli episcopi se bucurau, până la Sinodul de la Calcedon (451), de o cinste şi chiar o autoritate cvasi-patriarhală, fără a purta însă titlul de patriarh. Nu trebuie însă să facem greşeala de a căuta la începuturile organizării Bisericii nici titlul şi nici funcţia de patriarh. Patriarhatul, ca cea mai înaltă demnitate în Biserica Ortodoxă şi în acelaşi timp ca ultimă treaptă a dezvoltării ierarhiei, este rezultatul unei evoluţii de mai multe secole, iar drepturile patriarhilor nu sunt decât drepturile dezvoltate şi aplicate progresiv din drepturile mitropoliţilor şi ale exarhilor. Sinodul al IV-lea Ecumenic (Calcedon 451) nu face altceva decât să consacre o veche tradiţie, după care episcopii Romei, Constantinopolului, Alexandriei, Antiohiei şi Ierusalimului aveau o poziţie superioară celorlalţi episcopi, poziţie recunoscută şi de sinoadele anterioare.[5]

Întâietăţii de până aici a acestor principale scaune, Sinodul calcedonian îi dă o expresie nouă prin folosirea titlului de patriarh pe seama titularilor acestor scaune şi prin recunoaşterea prerogativelor pe care le dobândiseră până aici.

Este interesant faptul că în şedinţa din 31 octombrie 451, Sinodul calcedonian foloseşte pentru prima oară în mod oficial titlul de patriarh. La aceeaşi şedinţă episcopului de Ierusalim i se recunoaşte o poziţie egală cu a celorlalte scaune patriarhale şi astfel îşi face apariţia sistemul pentarhiei onorifice, adică situarea în fruntea lumii creştine a celor cinci scaune patriarhale: Roma, Constantinopol, Alexandria, Antiohia şi Ierusalim.[6]

Textul canonului 28 al Sinodului IV Ecumenic ne arată faptul că factorul hotărâtor pentru ridicarea unui scaun episcopal, respectiv patriarhal, la un rang deosebit faţă de celelalte scaune, era însemnătatea oraşului în care se afla scaunul respectiv. Se ştie doar că instituţia patriarhală s-a dezvoltat pretutindeni sub covârşitoare influenţă a împrejurărilor istorico-politice şi în legătură directă cu ele.

Ideea fundamentală a patriarhiei jurisdicţionale constă în a atribui celor cinci patriarhi o autoritate superioară în Biserică, însă cu caracter interimar şi cu egalitate deplină în drepturi între ei. Cei cinci patriarhi alcătuiesc împreună un for de conducere interimară a Bisericii Universale, dar nici unul dintre ei nu se bucură de prerogati-

(Continuare în pag. a 2-a)

Înfiinţarea Patriarhiei Române

(Urmare din pag. întâi)

ve speciale. Ei poartă titluri diferite, dar puterea lor este egală. Între ei totuşi episcopul Romei rămâne cu un primat de onoare, avându-şi scaunul „în vechea cetate împărătească”.[7], dar iniţiativa consultării celor cinci căpetenii o are mereu episcopul Constantinopolului, ca episcop al Romei noi. Ca atare, episcopul Constantinopolului dobândeşte de fapt o importanţă mai mare decât al Romei, căci devine practic vârf al ierarhiei bisericeşti a Imperiului şi începe a fi numit „patriarh ecumenic”.

Cu toate acestea însă, începând cu a doua jumătate a secolului al V-lea, scaunul Romei dobândeşte alte rosturi decât cele ale Orientului Ortodox. Patriarhul Romei, care-şi manifestă preferinţa pentru titlul de papă şi mai puţin pentru cel de patriarh, devine pentru popoarele barbare creştinate din Apus, cea mai înaltă autoritate iar primatul său de onoare a crescut tot mai mult, transformându-se în timp într-un primat de jurisdicţie pentru Apus.

În Răsărit însă, în ceea ce priveşte dezvoltarea ulterioară a demnităţii patriarhale, lucrurile au o cu totul altă înfăţişare. Şi aici patriarhii vor centraliza în mâinile lor o mare autoritate ierarhică, dar această autoritate nu va râvni nici la suveranitatea politică, nici la supremaţia bisericească. În ceea ce-l priveşte pe episcopul Constantinopolului, acesta chiar dacă a avut timp îndelungat o poziţie bisericească superioară celui din Roma, totuşi nu a pretins pe seama sa nici primat de jurisdicţie universală, nici onoruri politice şi nici prerogative de şef politic.

În ceea ce priveşte titlul de patriarh ecumenic trebuie să spunem că acesta i s-a dat pentru prima dată patriarhului Ioan al II-lea Capadocianul (518-530) la sinodul de la Constantinopol din 518. Urmaşilor lui Ioan al II-lea: Epifanie (530-535), Antim I (535-536) şi Mina (536-555) li se recunoaşte acest titlu şi de către Iustinian, iar ultimului şi de către un sinod ţinut la Constantinopol în 538.[8]

O ultimă etapă în evoluţia patriarhatului ortodox o reprezintă constituirea patriarhatelor noi, desprinse de Constantinopol.

Cea dintâi patriarhie nouă, recunoscută ca atare încă înainte de 1054 este patriarhia bulgară de Durostor. Aceasta a luat fiinţă în timpul ţarului Petru (927-969), când la treapta de patriarh a fost ridicat arhiepiscopul Damian de Silistra şi Durostor. Mai apoi patriarhia a fost mutată la Ohrida, iar în vremea ţaratului româno-bulgar ia fiinţă patriarhia de Târnovo, recunoscută de Constantinopol la 1234. Autocefalia patriarhatului de Târnovo era însă îngrădită de anumite servituţi faţă de patriarhul ecumenic, el fiind socotit numai ca patriarh onorific. După ce în 1393 invazia otoman desfiinţează Patriarhia de Târnovo, rămânând doar Arhiepiscopia de Ohrida, în 1953 întâistătătorul Bisericii Bulgare devine din nou patriarh.

Ceva mai târziu decât bulgarii şi sârbii reuşesc să-şi afirme independenţa bisericească faţă de Bizanţ, dobândindu-şi o autocefalie limitată în anii 1219-1220. Mai târziu, în cursul secolului al XIV-lea, ei cunosc o mare înflorire politică pe vremea ţarului Ştefan Duşan, când un mare sobor convocat la Scoplie în 1346, declară Biserica Sârbă patriarhie, iar Ioanichie II, arhiepiscopul de Ipek avea o autocefalie limitată. În 1389 desfiinţarea statului sârb va duce şi la desfiinţarea patriarhiei. În 1557, datorită marelui vizir Mehmed Socolovici, un sârb renegat, Patriarhia de Ipek este reînfiinţată, până la 1766, când patriarhul Samuil I o supune Constantinopolului. Pentru sârbii de pe teritoriul Imperiului austro-ungar s-a înfiinţat, mai întâi o mitropolie şi apoi o Patriarhie, la 1848, la Carlovitz. În 1922 va fi recunoscută şi de Patriarhia Constantinopolului ca fiind cu sediul al Belgrad.

O altă patriarhie mai nou este cea a ruşilor, care vor rămâne supuşi Constantinopolului până al Sinodul florentin. În 1448 îşi proclamă autocefalia, iar din 1589 sunt recunoscuţi ca Patriarhie de către patriarhul constantinopolitan Ieremia al II-lea. În 1721 Petru cel Mare desfiinţează patriarhatul înlocuindu-l cu un sinod dirigent permanent cu reşedinţa la Petersburg. Marele sobor panrus din 1917-1918 de la Moscova va reînfiinţa patriarhatul rus prin ridicarea la treapta patriarhală a lui Tihon, fostul mitropolit de Iaroslav şi Rostov.[9]

O situaţie deosebită o prezintă Ţările Române, care au rămas vreme îndelungată sub jurisdicţia Patriarhiei Ecumenice. Unirea principatelor din 1859 şi unificarea vieţii lor politice în 1862 au dus la o nouă organizare a Bisericii noastre potrivită noiii situaţii politice. În 1885 Patriarhia Ecumenică recunoaşte Autocefalia Bisericii Române, însă aceasta era numai un act de recunoaştere a unei stări de fapt.

Condiţiile create după Primul Război Mondial au făcut posibilă ridicarea la rang de Patriarhie a Bisericii noastre, eveniment care constituie tema lucrării de faţă şi de care ne vom ocupa în paginile ce urmează.

Încercări, posibilităţi şi propuneri în vederea înfiinţării patriarhatului înainte de 1925

Istoria Bisericii Ortodoxe Române este ilustrată încă de la începuturile ei de profilurile unor personalităţi remarcabile care au îndeplinit roluri importante în viaţa ecleziastică, socială şi politică a timpului.

Istoria noastră aduce mărturie şi despre alte împrejurări edificatoare asupra importanţei Bisericii noastre în cadrul lumii creştine. Astfel pe cât de prestigioşi au fost ierarhii Bisericii boastre, pe atât de ospitalieră şi generoasă s-a arătat lucrarea de ocrotire şi sprijinire a Bisericilor Ortodoxe surori. În decursul veacurilor, Biserica Ortodoxă Română a găzduit timp îndelungat pe mulţi fraţi de credinţă din Orient, din Balcani, din părţile de nord învecinate cu meleagurile noastre.

Având în vedere toate aceste realităţi istorice şi comparându-le cu situaţia altor Biserici cu rang de Patriarhie – situaţie de multe ori precară din cauza vitregiei vremurilor – avem temeiuri să afirmăm că Biserica Ortodoxă românească ar fi fost cu atât mai mult îndreptăţită să i se recunoască această supremă treaptă bisericească.

Aşa cum am arătat mai sus multă vreme au fiinţat numai cinci Patriarhate: al Ierusalimului, al Antiohiei, al Alexandriei, al Constantinopolului şi al Romei. Cu timpul şi alte Biserici primind demnitatea patriarhală. Toate acestea, prin similitudine de situaţii, sunt de natură să demonstreze că şi Ţările Române ar fi putut avea Patriarhat. Dacă în vremea primilor Basarabi şi a primilor Muşatini ar fi fost prematur să se pună problema unui Patriarhat, mai târziu însă, în deosebi în secolele de mare înflorire culturală şi de prestigiu politic (sec. al XV-lea şi al XVII-lea), faptul ar fi putut deveni posibil.

În Moldova existau numeroase centre episcopale: mai întâi la Aspro Castron, apoi la Suceava, la Iaşi, la Rădăuţi, la Roman, la Galaţi, centre care se îngrijeau adesea şi de păstori sufleteşti din Ardeal. Moldova avea în acelaşi timp clerici şi credincioşi într-un număr corespunzător pentru a forma o Patriarhie. De altfel este recunoscut faptul că la sfârşitul secolului al XVI-lea Mitropolia Moldovei era recunoscută de Patriarhul Meletie Pigas ca Arhiepiscopie independentă şi cu dreptul pentru întâistătătorul ei să poarte însemnele demnităţii patriarhale: cârja şi mantia cu patru râuri.[10]

Continuând retrospectiva asupra acestei probleme se impune să ne oprim, după cuviinţă, la epoca lui Mihai Viteazul. Restabilirea unităţii politice a vechii Dacii de către Mihai Viteazul aducea după sine şi organizarea bisericească unitară; potrivit canoanelor, Biserica trebuia să aibă în fruntea ei un întâistătător care, din Arhimitropolit, cum era mitropolitul Ungrovlahiei, sau Mitropolitul ce avea însemnele patriarhale, cum era mitropolitul Moldovei, să fie ridicat la treapta de Patriarh.[11]

Aşa se petrecuseră lucrurile şi la Moscova, când Patriarhul Ieremia al II-lea de la Constantinopol a ridicat pe Mitropolitul Moscovei la treapta de Patriarh, recunoscută ulterior în această calitate şi de celelalte Patriarhate şi Biserici autocefale ortodoxe. Scrisoarea Patriarhului Meletie Pigas către Ieremia Movilă din 7 noiembrie 1598 ne demonstrează faptul că patriarhul Meletie Pigas se gândea să facă acelaşi lucru şi pentru Mitropolia Moldovei.[12]

Un alt context în care s-ar fi putu înfiinţa o Patriarhie românească a fost contextul Unirii Principatelor în 1859. După Unirea Principatelor şi a unificării vieţii lor politice şi administrative în 1862 a fost nevoie ca şi biserica noastră să fie organizată canonic în raport cu viaţa statului.

(Continuare în numărul următor)

Simpozionul Internaţional de Teologie dedicat Sfântului Apostol Pavel, la Veria (Grecia)

În Casa de Cultură a oraşului Veria (din Grecia), a fost pusă la dispoziţie cu generozitate de către Primăria oraşului, sub egida Mitropoliei de Veria, Nausa şi Campania, arhipăstorită de către Înaltpreasfinţitul Părinte Mitropolit Pantelimon, în data de 26-28 iunie cea de a XVI-a ediţie a Simpozionului Internaţional de Teologie cu titlul „Pavlia", dedicat Sfântului Apostol Pavel, care în călătoriile sale misionare a adus la credinţa creştină şi pe locuitorii acestei cetăţi, cunoscută de la studiul Noului Testament sub numele de Bereea. Lucrările Simpozionului au fost deschise prin troparul Sfântului, interpretat de un grup psaltic din partea Mitropoliei şi de mesajul Înaltpreasfinţitului Părinte Mitropolit Pantelimon, de Veria, Nausa şi Campania.

Oaspeţii Înaltpreasfinţiei Sale, au fost găzduiţi la Mânăstirea Dovra, una dintre cele mai vechi mânăstiri din Veria, şi reprezentând celelalte Biserici Autocefale Surori (IPS Mitropolit Policarp de Spania şi Portugalia, reprezentând Patriarhia Ecumenică; IPS Mitropolit Dimitrios de Irinupoleos, care păstoreşte pe creştinii ortodocşi din Tanzania şi reprezintă Patriarhia Alexandriei; IPS Mitropolit Timotei de Vostron, reprezentând Patriarhia Ierusalimului; IPS Mitropolit Serafim de Bobrujsk şi Bihov, din Bielorusia, reprezentând Patriarhia Moscovei; PS Episcop David de Stoby, în Republica Macedonia, reprezentând Patriarhia Serbiei;

PS Siluan, Episcopul Eparhiei Ortodoxe Române din Ungaria, reprezentând Patriarhia Română; PS Episcop Sionij de Veliko, reprezentând Patriarhia Bulgariei; PS Atanasie de Limasol, reprezentând Biserica Ciprului; IPS Ignatie, Mitropolit de Dimitriáda şi Almirú, reprezentând Biserica Greciei şi Arhimandritul Andrei Borkovsky, reprezentând Biserica Poloniei), au dat citire, pe rând, la Casa de Cultură din Veria, mesajelor de salut din partea Întâistătătorilor Bisericilor pe care le reprezintă, alte mesaje de salut fiind rostite de către prefectul judeţului, primarul localităţii şi distinşi reprezentanţi şi conducători ai Universităţilor din Tesalonic.

Preasfinţitul Părinte Siluan, Episcopul Eparhiei Ortodoxe Române din Ungaria, a prezentat la acest simpozion mesajul transmis de către Preafericitul Părinte Patriarh Daniel şi a înmânat Înaltpreasfinţitului Părinte Mitropolit Pantelimon, din partea Preafericirii Sale, medalia jubiliară dedicată „Simbolului de Credinţă Niceo-Constantinopolitan" şi Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române.

Simpozionul a cuprins şase sesiuni de comunicări, desfăşurate în perioada 26-28 iunie şi pregătite cu competenţă de profesori de la diferite Facultăţi de Teologie din Grecia, dar şi din străinătate (Academia Teologică de la Moscova, Universitatea din Minessota – USA, etc.), urmate de fiecare dată de discuţii pe marginea referatului prezentat. Tema din acest an a Simpozionului este: „Biserica, instituţie şi harismă, după Sfântul Apostol Pavel".

Duminică, 27 iunie 2010, dar şi în ziua de prăznuire a Soborului Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel, ierarhii prezenţi, reprezentând majoritatea Bisericilor Ortodoxe Autocefale Surori, au săvârşit împreună Sfânta Liturghie Arhierească, la Catedrala Mitropolitană, omagiind şi în acest fel pe Sfântul Apostol Pavel, într-unul dintre locurile de desfăşurare a misiunii Sale apostolice.

Biroul de Presă al Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria

Colecta pentru persoanele sinistrate din Moldova, organizată în Episcopia Ortodoxă Română din Ungaria

Astăzi, 23 iulie 2010, colecta organizată în Episcopia Ortodoxă Română din Ungaria pentru persoanele sinistrate din Moldova s-a concretizat printr-un transport făcut la Arhiepiscopia Aradului.

Pachetele cu ajutoare, constând din îmbrăcăminte, încălţăminte, jucării pentru copii şi alimente neperisabile, strânse la parohiile săptămâna viitoare, prin intermediul Sectorului de Asistenţă Socială al Arhiepiscopiei Aradului.

Transportul a fost făcut pe gratis prin sprijinul Doamnei Adriana Popa din Chitighaz, care a pus la dispoziţie camionul în care au fost încărcate pachetele pregătite, deplasându-se personal până la Arad.

Colecta a fost iniţiată de către

Chitighaz (Preot paroh Florin Olteanu), Giula Mică (Preot paroh Petru Puşcaş) şi Micherechi (Preot paroh Ioan Bun) au fost încărcate în camion de către preoţii de la cele trei parohii menţionate şi de alte persoane, la parohia din Chitighaz şi transportate la Arhiepiscopia Aradului, unde au fost preluate de către Părintele Mircea Bupte, Consilierul cu Asistenţa Socială al Arhiepiscopiei Aradului şi urmează să fie duse la destinaţie în Preasfinţitul Părinte Episcop Siluan, care a însoţit transportul umanitar până la Arhiepiscopia Aradului.

Şi pe această cale aducem mulţumiri celor care s-au implicat în realizarea acestei colecte, care alături de ajutoarele strânse în alte părţi, va aduce o mică alinare persoanelor încercate de inundaţii din zona Moldovei.

Biroul de Presă al Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria

Participare la „Festivalul de tradiţii şi cântece patriotice ale românilor de pretutindeni" de la Covăsânţ – Arad

Ieri, 26 iulie 2010, Preasfinţitul Părinte Episcop Siluan a participat alături de Înaltpreasfinţitul Părinte Arhiepiscop Timotei al Aradului, de Domnul Nicolae Ioţcu, Preşedintele Consiliului Judeţean Arad şi de alte oficialităţi, precum şi de Părintele Ion Armaşi, Secretarul Sectorului de Relaţii Externe al Patriarhiei Române, la deschiderea „Festivalului de

tradiţii şi cântece patriotice ale românilor de pretutindeni", care a avut loc în parohia Covăsânţ din cadrul Arhiepiscopiei Aradului. La acest festival au participat atât formaţii de muzică populară din părţile locului, cum a fost Ansamblul „Rapsozii Zărandului", sau corurile de copii şi al credincioşilor din Covăsânţ, dar şi oaspeţi de seamă din ţările vecine României, reprezentând comunităţile româneşti din aceste ţări (Republica Moldova, Serbia, Bulgaria şi Ungaria), între care s-au numărat şi jucători din Chitighaz, localitate care face parte din Episcopia Ortodoxă Română din Ungaria.

Oaspeţii Părintelui Mihai Blaj, parohul Covăsânţului, care a organizat acest festival, au fost martorii unei adevărate sărbători de suflet româneşti, desfăşurată într-un cadru natural deosebit, la care formaţiile invitate şi-au adus contribuţia prin talentul şi dăruirea pe care le-au dovedit cu prisosinţă în dansurile şi cântecele interpretate, iar atmosfera creată a fost una de excepţie, în care a predominat spiritul comuniunii frăţeşti între românii din diferite părţi care au avut prilejul să se întâlnească şi să simtă româneşte la Covăsânţ.

Biroul de Presă al Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria

Sfinţirea capelei româneşti din Aletea – Ungaria

În Duminica a 10-a după Rusalii, 1 august 2010, a fost zi de mare bucurie pentru credincioşii români din Aletea (Elek), din cadrul Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria. Preasfinţitul Părinte Episcop Siluan de lucru între Preasfinţitul Părinte Episcop Siluan şi Domnul Primar Pluhár László, Primăria din Aletea a venit în întâmpinarea nevoilor spirituale ale acestei comunităţi, oferindu-le posibilitatea de a se ruga

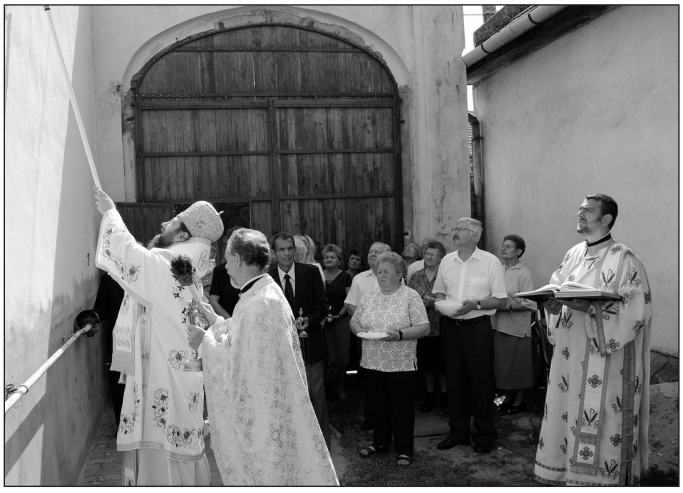

a făcut sfinţirea capelei româneşti din Aletea, în urma lucrărilor de restaurare în interior, efectuate prin sprijinul Primăriei Oraşului Aletea şi a Domnului Primar Pluhár László, care a asistat, alături de credincioşii români, la slujba de sfinţire şi la Sfânta Liturghie Arhierească săvârşită în continuare.

Deşi comunitatea românilor din Aletea este mai puţin numeroasă, în urma dialogului şi a întâlnirilor de acum înainte într-un locaş de cult frumos restaurat şi înnoit. Pe lângă lucrările de restaurare a pereţilor şi a pardoselii, a mai avut loc şi curăţirea iconostasului.

Lucrările de restaurare a clădirii care adăposteşte capela românească din Aletea vor continua, tot prin sprijinul Primăriei din această localitate, în care trăiesc şi români.

Biroul de Presă al Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria

Participare la sfinţire de biserică în parohia Socodor, din Arhiepiscopia Aradului

Răspunzând invitaţiei Înaltpreasfinţitului Părinte Arhiepiscop Timotei al Aradului, preoţilor parohi şi primarului din Socodor, Preasfinţitul Părinte Siluan, Episcopul Eparhiei Ortodoxe Române din Ungaria a participat duminică, 22 august, împreună cu Înaltpreasfinţitul Părinte Timotei şi cu un frumos sobor de preoţi şi diaconi la slujba de sfinţire a bisericii din Socodor, localitate situată în apropierea frontierei cu Ungaria şi a localităţii Chişineu Criş, din judeţul Arad. Sfinţirea bisericii s-a constituit într-o adevărată sărbătoare pentru locuitorii Socodorului, dar şi din împrejurimi şi a consemnat încheierea lucrărilor de restaurare efectuate la această frumoasă biserică din câmpia Aradului, care în urmă cu cinci ani a fost grav avariată în urma unei furtuni. Prin sprijinul consistent al Primăriei, precum şi al Arhiepiscopiei Aradului, a Consiliului Judeţean Arad, a altor instituţii şi a bunilor credincioşi din parohie, biserica s-a îmbrăcat din nou în straie de sărbătoare, aducând multă lumină şi bucurie în sufletele tuturor participanţilor.

Cei doi ierarhi au săvârşit slujba de sfinţire a bisericii, care a fost împodobită în interior cu o frumoasă pictură bizantină, după care a fost săvârşită Sfânta Liturghie Arhierească, din soborul slujitor făcând parte şi clerici din Episcopia Ortodoxă Română din Ungaria.

În cuvântul de întâmpinare, Înaltpreasfinţitul Părinte Arhiepiscop Timotei a subliniat vrednicia credincioşilor din această parohie, care au păstrat cu sfinţenie credinţa şi identitatea românească, ducând mai departe moştenirea strămoşilor lor, dar au ştiut să păstreze şi relaţii frăţeşti cu celelalte minorităţi şi confesiuni, reprezentate la această sărbătoare, şi totodată a marcat şi caracterul festiv al acestei Dumici, dedicată, prin hotărârea Sfântului Sinod al BOR, românilor migranţi. La momentul potrivit s-a dat citire şi mesajului Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, adresat tuturor românilor din diaspora.

La evenimentul de la Socodor, alături de Primarul localităţii, au participat şi alte autorităţi, atât de la nivel judeţean, cât şi central.

Biroul de Presă al Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria

Slujire arhierească cu oaspeţi din România, la Paraclisul Episcopal din Bichiş – Ungaria

Sâmbătă, 4 septembrie 2010, la biserica românească din Bichiş, singura biserică cu hramul „Naşterea Maicii Domnului" din cadrul Episcopiei, care are şi statut de Paraclis Episcopal, Preasfinţitul Părinte Episcop Siluan a săvârşit Sfânta Liturghie Arhierească, în fruntea unui sobor de clerici din Episcopia Ortodoxă Română din Ungaria, din care a făcut parte şi Părintele Mihai Blaj, de la parohia Covăsânţ, din Arhiepiscopia Aradului. După ce în 25 iulie 2010, Preasfinţitul Părinte Episcop Siluan, alături de Înaltpreasfinţitul Părinte Arhiepiscop Timotei al Aradului şi de alţi oaspeţi, au participat la Festivalul de tradiţii şi cântece patriotice ale românilor din jurul graniţelor României, care s-a desfăşurat la parohia din Covăsânţ, în sâmbăta dinaintea Praznicului Naşterii Maicii Domnului, Părintele Mihai Blaj

şi un cor bisericesc format din tineri de la parohia ortodoxă din Covăsânţ au răspuns invitaţiei de a fi prezenţi în rândul comunităţii româneşti din Ungaria, împodobind biserica românească din Bichiş, ctitorie de seamă a românilor macedoneni din aceste părţi, de la sfârşitul secolului al XVIII-lea, cu o atmosferă de mare sărbătoare.

La Sfânta Liturghie de la Bichiş au participat şi credincioşi de la Giula, sau din alte parohii, dar şi istoricul şi criticul de artă Horia Medeleanu de la Arad, împreună cu Domnul Adrian Şimon, Directorul Direcţiei Judeţene pentru Cultură, Culte şi Patrimoniu Cultural Naţional Arad.

Sărbătoarea de la Bichiş a fost organizată cu sprijinul Autoguvernării Minoritare Române din Bichiş şi a Doamnei Preşedinte Eva Iova-Şimon, care şi în anii trecuţi a sprijinit constant biserica românească din Bichiş.

Biroul de Presă al Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria

BULETINUL EPISCOPIEI – Periodic lunar al Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria. Editor responsabil: **Prot. Pavel Ardelean,** vicar episcopal. Redactor responsabil: **Pr. Cosmin Pop**. Redacţia: 5700 Giula, Parcul Sf. Nicolae nr. 2. Internet: www.atruroman.hu. Telefon: 66/361-281, 66/463-880. Fax: 66/463-867. Tiparul: Mozi Nyomda Bt., 5600 Békéscsaba, str. Luther nr. 4/B. Director: **Garai György.** Apariţia publicaţiei este asigurată şi de Fundaţia Publică „Pentru Minorităţile Naţionale şi Etnice din Ungaria". A havilap megjelenését a „Magyarországi Nemzeti és Etnikai Kisebbségekért Közalapítvány" támogatja.